

Oglas, pripremljen i raspisana se na temelju
čitavnog cenzora ili po dogovoru.

Novci za predobjavu, oglase itd.
čitaju se naputnicom ili poloznicom post. Stedionice u Betu
na administraciju ista u Pulu.

Kod narube valja točno označiti ime, prezime i najbližu
postu predbjavnika.

Tko list na vrijeme ne primi,
neka to javi odpravnici u
otvorenom pismu, za koji se
ne plaća poština, ako se iz
vana napiše „Reklamacija“.

Čakovanog računa br. 247249.

Telefon tiskare broj 38.

Odgovorni urednik i izdavač Josip Hain. — U nakladi tiskare J. Krmptić i drug. u Puli. — Glavni suradnik prof. M. Mandić u Trstu. (Via Chioggia 8).

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

Izlaže svakog četvrtka

podne.

Nekazani dopisi se ne vraćaju,
epodpisani ne iskazuju, a
neizkratiti ne primaju.

Predplata sa postarom stojit
10 K. u obče, 5 K. za seljake, 1 K. godinu
ili K. S., odo. K. 250 na
pol godine.

Ivan carevine vide postarina,
Plata i utječe se u Puli.

Pojdini broj stoji do h. zao
stali za bo koli u Puli, toli
izvan stec.

Uredništvo i uprava nalazi se
u Tiskari J. Krmptić i dr.
(Via Chioggia), kamo neka se
naslovjuju sva pisma i pred
plate.

Kako to vodi?

Našim čitateljem su priljeno po
znati poslednji dogodaji u selu Ric
manje — premda smo mi izbjegla
vali, što bješe više moguće svakog
uplitjanje u ono zamršeno pitanje, da
nam se nekaže bilo s koje strane,
da možda baćemo ulje i u tako od
više razporenu tamo vatru. Ali pitanje
Ricmanja nezanimala samo političku
oblast u Kopru, namjestništvo i bis
kupski ordinarijat u Trstu, ono mora
da zanima svakoga Istrana, napose
svakoga Slavena Istre.

Tamo se bješe ljuha borba između
članova našega naroda proti silnim
i mogućim činbenikom, kao što je
biskupski ordinarijat i c. k. namjest
ništvo u Trstu.

Dok bijahu u Ricmanjih redoviti
odnošaji, dok je tamošnji narod imao
svoja svećenika i dok je vršio
mirno i pobožno svoje vjerske duž
nosti u svojoj crkvi, dotle se je moglo
sa strane mirno motriti pugrevorje i
logovore, koje su vodile crkvene i
svjetske oblasti sa onimi župljani.
Ali danas nije više tomu tako.

Tamo je ponajprije pozavarala
svjetska oblast crkve, zvonike i stan
dušobrižnika, te onoga sporazumno
sa crkvenom oblasti konačno odstra
nila. Tamo se je proti mirnom i
uzorno vladajućem narodu zakročilo
oružanom silom, kamo da se imade
posla sa buntovnicu ili Bog zna
kavkimi izgrednici, dočim se je moglo
sve ono, što se je provedlo po cr
venoj i svjetskoj oblasti — provesti
bez jednog oružnika i bez ikakvog
napora. Takva nasilna sredstva proti
mirnom narodu nisu mogla izazvati
drugo, nego li odgori — sažaljene
napravom onim, koji sve to upotrebiše.
Drugoga uspijeha nebjijaše. Dapaće,
moglo bi se slobodno reći, da su
tjerajući lju, izjerali vuka.

Kasniji dogodaji potvrđuju ovu
rečenicu.

Crkvena oblast postavila je tamo
novoga dušobrižnika, kojeg je svjetska
oblast uz asistenciju oružane sile
ustoličila. Sada imadu Ricmanjci no
voga kapelana, otvorene crkve i zvon
ike, ali crkve su svagdani i blagdan
uvjet prazne, a zvonovi pozivaju
uzalud župljane na crkvene i vjerske
pobožnosti. Oni inače dobri i pobožni
župljani drže se daleko crkve, koju
su još nedavno tolji mnogobrojno
posjećivali, nemare za svećenika,
dočim su njegova predstavnika naj
nizajnije susretali. Za ovim i onako
najnišnjem uspjehom nisu težile stalno
i crkvene ni svjetske oblasti.

A što sada? Hoće li se tjerati
jedne i s druge strane, inak na
nač? Do toga nebi smjelo doći.
Tko da opusti? Mi se nemožemo postavljati
i sudjeli ni Ricmanjcem, a još manje
i u običnom životu bi učinjili u noviju dobu glede pučke škole prije
sudjeli, ili taj iznimka nebi bila
možda, da mudriji popušta. Koji je u Sušnjevici. Nu ni ta iznimka nebi bila
borškog zaključka.

u ovom slučaju mudriji? To bi mo
rali znati oni, koji imadu vlast u
rukama. Ovako nesmije idu dalje!
One župljane valja privesti opet u
njihovu drevnu crkvu, da vrše opet
uplitjanje u ono zamršeno pitanje, da
nam se nekaže bilo s koje strane,
da možda baćemo ulje i u tako od
više razporenu tamo vatru. Ali pitanje
Ricmanja nezanimala samo političku
oblast u Kopru, namjestništvo i bis
kupski ordinarijat u Trstu, ono mora
da zanima svakoga Istrana, napose
svakoga Slavena Istre.

Tamo se bješe ljuha borba između
članova našega naroda proti silnim
i mogućim činbenikom, kao što je
biskupski ordinarijat i c. k. namjest
ništvo u Trstu.

Dok bijahu u Ricmanjih redoviti
odnošaji, dok je tamošnji narod imao
svoja svećenika i dok je vršio
mirno i pobožno svoje vjerske duž
nosti u svojoj crkvi, dotle se je moglo
sa strane mirno motriti pugrevorje i
logovore, koje su vodile crkvene i
svjetske oblasti sa onimi župljani.
Ali danas nije više tomu tako.

Za rumunjsku školu!

Naš narod u Istri bješe najčešća borba
— otkad je došao k sebi — za pučku
školstvo, jer znade, da mu nema obstanak
oko ostane i nadalje u tmni neznanja ili
neukosu. Proтивnici njegovu u običaju, u
zemaljskom, oboru i saboru, u mjestnih
i kotarskih školskih vjećih, pa čak i u
c. k. zemaljskom školskom vjeću nastoje
svim silami, da taj narod ostane i na
dalje taj, i glup, jer ga je jedino tako
moguce u unapred voditi za nos.

Kod nas se vodi ljudata borba za ustro
jenje svake naše pučke škole uzprkos jas
nomu slovu školskoga zakona i uspor
državnim temeljnim zakonom, koji za
jamči svakom narodu pravo na obrazbu
u hrvatskom materinskom jeziku...

Poznata je zlostina i sramotna ci
njenica, da imade još danas, na početku
XX. vjeća preko 17.000 hrvatski i slo
venski djece u Istri, koja neuvijaju blago
dati škole. Za taj ogroman broj nane
zaštuđene djece odlučilo je mudro zemaljsko
školsko vjeće, da će svake godine otvoriti
po tri pučke škole, tako da bude li se
držalo toga zaključka, neće imati Hrvati
i Slovenci Istrre niti danas 50 godina do
statnog broja pučkih škola.

Medutim ti naši narodni proтивnici i
neprijatelji prosvjete jesu tako skri i u
koprimi u osnivanju pučkih škola samo
tada, kad se radi o našoj koži, dočim su
najsišti rukava kad valja ustrajali tal
ijanske pučke i srednje škole, pa bile te i
posve suviše. Primjer za to imamo na
svim stranah naše pokrajine; napose tamo,
gde uストraju talijanske škole za hrvatsku
i slovensku djecu. Oni se drže stroge na
čela: ili talijansku školu ili nikavku!

Jednu iznimku u tom pogledu htjeli
i u običnom životu bi učinjili u noviju dobu glede pučke škole prije
sudjeli, ili talijansku školu ili nikavku!

nama na korist! Tamo hoće naime pod
svaku cenu i proti volji sviju roditelja za
školu sposobne djece ustrojiti — ru
munjsku školu! Evo' zašto!

U Sušnjevici i u okolnih selih stanju
naime ostanci nekadanih Rumunja, za
koje se nezna pravo kada su se naselili
u Istri.

U pučkom popisu od godine 1846.
naslo se je luda tih rumunjskih ostankaka
1651, i to u Sušnjevici, Brdu i Grobniku
u političkom kotaru Pazin, te u Žejanah,
u političkom kotaru Volosko. Poznat tal
ijanski povjesničar i ljudi naši narodni
protivnik Karoller nasao ih je okolo
10.000. Ali njemu nije žao vjerovati, jer
je na sve talijanskih načinima gledao. Ba
— baca se slabu sjenu na upravnu
mudrost onih, koji takova šta do
zvjezjavaju, savjetuju ili podpisuju.
Nas je sram pred prosvitljenim na
rodi za njihove čine!

Prošle nećelje bilo je — kako
čitamo, "Edinost" — u pravo
slavnoj, crkvi u Trstu preko 300
Ricmanjaca, a u Ricmanjih četa, oruž
nika! I o tom neka razmišljaju po
zvani, za to činbenici.

Nas je sram pred prosvitljenim na
rodi za njihove čine!

Zemaljski odbor pove je potrebite
izvješće poslavši na lice mjesna komisiju,

sastojetu od članova istoga odbora, ko
tarskog školskog vjeća i od zastupnika ob
ćine. Talijanski komesari doživise neće
kivano razoticanje. Svi su roditelji za
školu sposobne djece — osim jednoga
je dindoga — izjavile na zapisnik, da
hoće hrvatsku pučku školu. Sto šta? Pučanstvo ono neće nego hrv
atsku školu; a zemaljski odbor nega nego
talijansku ili rumunjsku. Drugdje bi se već
našlo sredstva da se slomi prkos zemaljske
oblasti, ali kod nas se nesmije
dirati u tankočušnost vladajuće svoje.

C. k. zemaljsko školsko vjeće obratilo
se takoréčenim izvješćem opet na zemaljski
oibor putujući ga za savjet. Ovaj je od
govorio — kako se je samo od njega očekivalo moglo — da nemože pristati na
ustrojenje pučke škole u Sušnjevici sa
drugim naukovnim jezikom do li rumun
jskim.

Sada nastaje pitanje koja li će od
ovih dvaju oblastih popustiti.

Zemaljsko školsko vjeće imade za sebe
zakon a zemaljski odbor — kesu. On će
se njom poslužiti — kako mu to savjetuje
glasilo trčanskih židova — na prikos za
konu i proti volji onoga pučanstva. Ustro
jiti će po svoj prilici posve neovisno od
zemaljskog školskog vjeća u Sušnjevici
pučku školu sa rumunjskim naukovnim
jezikom. Za novac da ne boli glava jer
ima školske takse, a za rumunjsku djecu,
ako ih nebude u Sušnjevici — pisati će
u Rumunjsku. Jadi porezovnici, kako se
razbacuje vaše krvavo zaslužene pare!

Iz carevinskoga vjeća.

Bec, 14. febara 1903.

Najglavnija stvar, koja se je ovoga
tjedna obavila, je konverzija obveznicu
državnoga duga. Evo da kou o tom naj
prije obetno, pak i nipošte rečem, i da se
danas najviše tim zabavim.

Preobraćenje obveznicu skupnoga državnoga duga.

Ved dulje vremena govor se i čita u
novinah o konverziji obligaciju, skupnoga
državnoga duga naše monarhije. Riet kon
verzija mogli bi mi prevesti na preobraćenje
ili promjeni; obligaciju kaže se hrvatski
obveznici. Dakle rádi se o preobraćenju
ili promjeni obveznicu skupnoga državnoga
duga.

Da vidimo, o stu id: Skupni dr
žavni dug naše monarhije je onaj, kojega
imade ceta naša monarhija, "Austria" i
"Ugarska" napravila drugim, bilo skupinam,
pokrajinam, občinam, družtvom, bilo po
jedinicom.

Taj dug iznasio je kontem g. 1902.
okruglo 5,000,000,000 slovom pet milijarda
ili pet tisuć milijuna kruna, za koje je
država svoje døba izdala vrednostne pa
pere, obveznice ili obligacije. Na taj dug
plaćalo se je do godine 1893. po 5 po sto
karanta, ili s drugim rječni vjerovnici mo
narhije, posjednici obveznicu, dobivali su
po pet po sto kamata.

Rečene godine 1893 provedlo se je prva konverzija državnog duga; to jest snizilo se je kamata od 5 na 4 1/2 po sto, i učinilo, nove obveznice. Tim bješa dužnik, država, na dobitku, jer je manje kamata plaćala, a vjerovnici posjednici obveznica na gubitku(?!), jer su manje kamata dobirali. Ipak su rado ostali vjerovnici države, jer su na stalno ono potzali, što jih je islo.

Obveznice su u vrijednosti stojale kad više kad manje. U godinama 1896., 1897. i 1898. prekoracile su svoju imenu vrijednost. U slijedećih trih godina su njestopale, da pak dosegnu jednakost (pari), i onda odmah početkom 1902. prekoracile svoju imenu vrijednost. Takvimi su se uzdržale, i jesu u prvim mjesecima, ove godine. To je dalo povoda austrijskoj vlasti da misli na novu konverziju, da na novo snizi kamata na državne obveznice, u stalnoj nadji da će se bar većina odnosnil vjerovnika zadovoljiti i snaženim kamati, a država imati pri tom koristi. S toga je vlast podnesla zakonsku osnovu.

Po § 1. imalo bi se ovlastiti c. k. vlasti, da državne obveznice, odnoseće se na državni skupni dug u iznosu od najviše 3,620,000.000 krune, pretvoriti u obveznice glaseće na krune sa najviše 4 po sto kamata, ili da vjerovnikom, posjednikom obveznica, plati u novcu što njihove obveznice iznajmu. Tima da će država imati trajnu pristrednu. Kakav imati oblik i sadržaj obveznica, pripušta se financijalnom ministru.

Po § 2. Način provedbe operacije predviđene u § 1. ustanovljuje ministar finansija. On ima u državnom listu objavljeni rok, najmanje od osam dana, u kojem se imaju oglasiti oni, koji neće užeti obveznicu sa nizkim postotkom, nego koji će da njim se glavnica plati. Koji se neoglase, ti će mučke priznati da su zadovoljni sa snaženjem.

Po § 3. netreba privole sudbene ili nadzorne oblasti za to, da skrbnici kao i upravitelji javnih dobara pristanu mučke na konverziju.

Kod te operacije križaju se probitci raznili čimbenika. Država bi rada snizila kamata čim više, dokako bez drugačije štete, da jih čim manje plaće, da novce tim usteđenje na nuždne stvari upotrebi. Vjerovnici, posjednici obveznica, oni bi čim više postotka tim bolje. Snizenjem kamata bi izgubili na svojem dosadanju prihodu od obveznica. A među vjerovnicima je takovih, koje valja uzbirati, koje se nesmije preveć osteliti na korist države. Takovi su naročito: pokrajine, občine, razna dobrotna društva, pa i pojedinci, imajući razmjerno manje svote u obveznicama, a koji su težkom mukom zaslužili novac, koji su uložili u obveznicu, i koji od kamata iz njih živu. Veliki novčari pak i banke, nadaju se, da bi kod toga mogli imati lejposta zaslужka, povećati svoje milijune.

Jedna novina, „Sorn- und Montags-Zeitung“, od 2. febrara t. g. doniela je na prvom mjestu članak o toj osnovi, i upozorila svu javnost, osohlito zastupnike na to, da skupina milijunaša Rothschilda, i za nju židovsko-liberalni list „Neue Freie Presse“ špekulira na to, kako bi prigodom konverzije u mutnom lovlju parstve — milijune. Ta novina čini predlog, po kojem bi država imala lejpu korist, a vjerovnici nebi bili preveć oštećeni. Ona misli, da bi se kamati snizili na 3 1/2 (tri i pol) po sto, dakle za 0 7 manje nego li do sad. Tim pak da bi bili vjerovnici preveć oštećeni. Za to predlaže na dalje, da bi se vjerovnikom svakih 100 kruna glavnica povećalo na 105, tako da bi na povučenu glavnicu potzali kamate po 3 1/2 po sto. Država da bi na taj način sa rečenom svotom konverzije imala koristi blizu 18 milijuna krune na godinu. A kad bi se sav državni skupni dug tako kon-

vertiraod, dug od 5 milijarda, onda bi se usteđilo na kamatih 28 milijuna krune godišnjih.

O tom su već prošloga i predprošloga tjednika razpravljale razne parlamentarne stranke u svojih klubskih sjednicama. Raznih je mišljenja i između stranaka i u strankama.

Jedni su za konverziju na 3 1/2 po sto. Ako se već snizuje, nek se snizi čim više moguće, da se nečini posao za razmjerno malen dobitak. To samo na sebi bilo bi najviše u prilog državi, a najštetnije za vjerovnike. Al je tu onda pogibelj za državu na drugi način. Vjerovnici mogli su u tom slučaju odkazati državi svoju vjeru, i zahtjevali povratak svoje vjeru u novcu. Neobično htjeli imali državni obveznici, nego novac. Onda bi država bila prisiljena užeti na posudu novčara — za izplati obveznice — a veliki novčari dali bi ga dakako, al uz, svoju dobit; tako da bi se državni dug znatno povećao, a tim i godišnji kamati. Svu skoru korist od konverzije imali bi veliki novčari, banke; država skoro nikakve; vjerovnici imali bi svoj novac, a mnogi nebi znali kako ga koristonošno uložiti.

Druzi su za konverziju na 4%. To je doista malo, a moglo bi imati stalno i malene korisili za državu, i ostelito bi malo vjerovnike. Vjerovnici nebi manjili zahtjevali novac mjesto obveznica, već bi pridržali obveznicu sa malo snizenim dobitkom na njem. Država nebi trebala posudjivati novac, a imala bi snizenjem kamata od 4 1/2 na 4 po sto koristi po prilici 7 milijuna krune godišnjih, samo na rečenu svotu za konverziju. To bi se imalo i a moglo obaviti bez posredovanja banka i velikih novčara. Neki su u tom slučaju i proti tomu, da bi se onim, koji bi ipak htjeli novac, mjesto obveznica, dobio novac. Al to bi bilo nasilje na vjerovnike, i toga nebi imalo dopušteni. Ti, koji su za konverziju na 4%, vele da bi se moglo posjeti šest, osam, deset godina, poduzeti novu konverziju, na 3 1/4 ili čak i na 3 1/2. Dakako da bi se to moglo učiniti jedino onda, kad bi težaj ili kurs obveznica bio povoljan kako je u posljednjih godinah, a to bi bilo kad nebi bilo nepovoljnih političkih okolnosti za monarhiju, jer u takovih okolnostih pada vrijednost obveznica.

Treći, a na čelu njim dr. Ploj, su za to, da se konvertira na 4%, ali da se već sada ustanovi da će kamati sami sobom, automatski padati i pasti posle 6 godina na 3 1/2. To bi bio njeki srednji put, pri kojem nit bi vjerovnici mnogo izgubili, nit bi država došla u pogibej da mora svoj dug povećati, nit bi od konverzije imale koristi banke ni veliki novčari. I to padanje, samo sobom, moglo bi se dogoditi jedino onda, kad bi bili redoviti politički odnosi. Zagovornici toga predloga navadaju zanj i taj razlog, da nebi trebalo posjeti šest ili koliko više godina nove konverzije, koja svaka je dakako spojena s troškovima, bilo za više bilo za manje snaženje kamata.

Pri svemu je i to dobro za državu, da neće biti vezana na skupinu Rothschilda, za obaviti posao konverzije, jer se još stvarila i jedna druga skupina novčara, koja će se sa onom prvom natjecati.

I u samoj vladinoj zakonskoj osnovi spominju se nejke razmjerice, koje obstojeće između „Austrije“ i „Ugarske“ obzirom na skupni državni dug, a koje još nisu rješene. Izvor tim razmjericama ima se tražiti u sljedećem: Kad se je prije 35 godina sklopila nagodba između „Austrije“ i „Ugarske“, „Ugr“ nisu htjeli priznati skupnoga državnoga duga, koliko ga je imala do tada jedinstvena država t. j. cijela monarhija, dočim priznaju skupni državni dug, cijele monarhije, koliko se ga je učinilo od tada, od godine 1867. na račun cijele monarhije. Nisu doista priznali skupnoga duga uči-

njenoga do godine 1867., al su se obvezali plaćati godišnje stanovito svotu, toliko koliko bi odpalo na njem kamata, kad bi preuzeли bili dug u razmjeru 30 prema 70 po sto od cijelog skupnoga duga, i davali onu svotu „Austriji“, da nijom placu kamata na državne obveznice skupnoga duga, koliko bi ga bilo odpalo na „Ugarsku“ godinu 1867. Pošto je skupni dug od godine 1867. do 1893. bio ukraćen sa 5%, „Ugr“ su prema tom kamatu plaćali godišnju svotu, i u rečenom razdoblju i poslije 1893. kad je kamata bio snizen na 4 1/2 po sto, „Ugarska“ sada zahtjeva od „Austrije“ razliku, što je nastala uslijed sniženja kamata od godine 1893. naprije. „Austrijski“ financijalni ministar se tomu protivi. U tom evo obstoji razmireća između jedne i druge polovice monarhije. I jer je razmireća nije još rješena, radi loga se suda učinili na konverziju, svih 5 milijardi duga, nego samo najviše 3,620,000.000. krune.

Cesi su činili potezko također razpravljivog predmeta. Ministar financija grozio je, da će povuci natrag odnosnu vladinu osnovu, pak će tako imati državu stetu, od najmanje 7 milijuna kruna godišnjih. Već koncem prošloga tjedna su Cesi odlučili, da će privoliti na razpravu.

U sjednici zastupničke kuće dne 10. t. m. razpravilo se je prvo čitanje dotične zakonske osnove. Govorili su zastupnici Fiedler, Kaftan, zagovarajući da se celi državni dug od 5 milijarda konvertira; Blanckini, da se konvertira na najmanje 4%, jer će konverzijom biti oštećeni razni koji su si težkom mukom pristigli koju tisuću i učili ih u obveznice; Ploj zagovarajući njegov prije spomenuti predlog; Prade i Axmann zagovarajući 4%; Mengier zagovarajući svoj poseban predlog, da se u § 1. odnosače zakonske osnove briše svotu koja se ima konvertirati, i reče jednostavno da se konvertira obveznice austrijskoga duga sklopjenoj zakonom 30. junija 1868. iz 4 2/3% na 4 u kranskoj vrijednosti.

Dne 11. t. m. imao je proračunski odbor sjednicu u kojoj je o stvari razpravljao. Dne 12. t. m. provedeo se je putem prenosi drugo čitanje zakonske osnove, pak i treće.

§ 1. vladine osnove bio je velikom većinom glasova prihvaten sa rečenom promjenom, predloženom po zastupniku Mengieru. Ostali paragrafi bili su primljeni nepromjenjeni.

Dakle prihvati se je konverziju za sve obveznice duga 1858. na 4%, i ovlastilo ministra financija da to provede.

Gledo promjene poslovne reda.

Dne 10. t. m. bio je izabran odbor sastoeći od 48 članova, koji ima zadatku da prouči predloge glede promjene poslovne reda. Isti se je kasnije konstituirao, i izabrao pododbor od 16. članova. Zabacio je predlog Svenjemanca, da bude njemački jezik kao jedini razgovorni jezik, već unapred. Sad će odbor i pododbor stalno za dulje spavati. Malo tako očekuje što od njega.

Vojna osnova.

Vojni odbor prihvatio je novu vojnu osnovu sa 18 proti 14 glasova. Članovi hrvatsko-slovenske svete u tom klubu glasovali su proti. Državne vlasti zatvorile su prezir hrvatski i slovenski narod. Oni vladali, koja tako radi, nemogu izkažati pozdravljanja tim, da bi glasovali za nove teorete, i to krune. Talijani, koji se uvjek toliko prče sa opozicijom, jer da jih tobožna vlast zatrede, odali su se od glasovanja. To su junaci i nešto drugo kao uvjek.

Tiskovni zakon.

Jučer se je uzeo u razpravu prvo čitanje zakonske osnove o promjeni tiskovnoga zakona. O tom u drugoj zgodbi.

Sjećajte se
Družbe sv. Cirila i Metoda
za Istru

Franina i Jurina.

Fr. Laj, laj, laj, laj, laj, laj, laj, laj, looooo, aviva luza dicional, po majku breka.

Jur. Bog, me očuvaj i sveti križ, tebe Frane je vrag smuljka!

Fr. Koza, koza? te predikario! mi samus talija in iro...

Jur. Da, tuje treba poči va Pazin dru. Šebešta, da valje dodje, tu ni drugo!

Fr. Po majku breka, mi ne sam se besito, ja sum stanva ples na luza dicional Tinjan, i to je dosta.

Jur. Tebe Frane su tinjanski brečuti dobro tiskum napuhnuti, pak sada ne razumeš ni sam sebe.

Fr. Mis tuljan e bum kum.

Jur. Pucaj kuda i kamo očei, ma tvoja kola su fuć.

Jur. Kadi si bil toliko vrimena Frane, da te nisan vidia?

Fr. Vero moj Jure, san bija, u Marčani.

Jur. Ca si videl noviga tamo?

Fr. Dosa san gledat koliko je ur, a areloj se je bija ferma.

Jur. A ca bi to reč?

Fr. A Bože moj, ca ne znaš, da je oni Furlan bez zubi poša u Vodnjani, da čuju kakve tuče areloj u Vodnjau, pak da će i on kupiti onakovo zvono, kako je va Vodnjane.

Jur. A me par, da nije tako, nego ovako: Ljudi su deškurali, da je on poša u Vodnjau se vadit fažo jisti i kiblu nositi.

Fr. A me moj Jure, ma mu je bija sladuk; Ha, ha, ha!

Pogled po Primorju.

Puljsko-rovinjski kotar:

Vjenčanje. Danas se jo vjenčao g. Ante Trančić, trgovac u Puli, sa gospodicom Marijom Udovitić, tukodjer iz Pule. Bilo sretno!

Nadina Slavjansky koncertirati će dne 28. t. m. u dvorani restauracije „Stadt Pilzen“ (c Arco Romano) u Puli. Eto prilike, da se ju čuje!

Iz Pomera primili smo od delegata Matesine pismo, kojim bi on htio izpravljati mjesto o školi pomerskoj. Pismo odaje nevinu ruku malog Hrvatića, komu je prije otac napisao riječi, te kako je pisano lijevom hrvatsinom, najbolje dokazuju zlobnou bedastotu onih, koji brane talijansku paralelku u Pomeru. A što ga ulazi Matesina u stvar? Zar je on školski nadzornik ili imade drugu koju oblast nad školom? Svakako je interesantno to pitati pomerske škole s tobožnjom talijanskim paralelkom! Kakva vražja talijanska škola je to, gdje učitelj Hrvat, koji ne zna talijanski, govori hrvatski i s djecom, koja drugačije ga nebi razumila? Komđiju i ništa drugo: Talijani hoće, da drže Pomerice, ili bolje pomerske kuripone na uzdi, a u neprestanom tranziju,

Nastavak u prilogu.

Rečene godine 1893. provedeo se je prvu konverziju državnog duga; to ještinio se je kamati od 5 na 4% po sto, i učinilo nove obveznice. Tim bilaš dužnik, država, na dobitku, jer je manje kamata plaćala, a vjerovnici posjednici obveznice na gubitku(⁷), jer su manje kamata dobivali. Ipak su rado ostali vjerovnici države, jer su za stano ono potezali, što jih je isto.

Obveznice su u vrijednosti stojale kad više kad manje. U godinam 1898., 1897. i 1898. prekoračile su svoju imenu vrijednost. U slijedećih trih godina su nještale, pale, da pak dosegnu jednakost (pari), i onda odmah počekom 1902. prekoračile svoju imenu vrijednost. Takvimi su se uzdržale, i jesu u prvim mjesecim ove godine. To je dalo povoda austrijskoj vladu da misli na novu konverziju, da na novo snizi kamata na državne obveznice, u stalnoj nadi da će se bar većima odnosili vjerovnici zadovoljiti i snaženim kamati, a država imati pri tom koristi. S toga je vlasta podnesla zakonsku osnovu.

Po § 1. imalo bi se ovlastiti c. kr. vlastu, da državne obveznice, odnoseće se na državni skupni dug u iznosu od najviše 3,620,000.000 kruna, pretvoriti u obveznice glaseće na krunu sa najviše 4% po sto kamata, ili da vjerovnici, posjednikom obveznice, platili u novcu što njihove obveznice iznajšu. Tim da će država imati trajnu pristredaju. Kakav ima biti oblik i sadržaj obveznice, pripusta se finansijalnom ministru.

Po § 2. Način provedbe operacije predviđene u § 1. ustanjujuće ministar finančija. On ima u državnom listu objaviti rok, najmanje od osam dana, u kojem se imadu oglasiti oni, koji neće uzeti obveznicu sa nižim postotkom, nego koji će da njim se glavnica plati. Koji se neoglase, ti će mučke priznati da su zadovoljni sa snaženjem.

Po § 3. nečetra privole sudbene ili nadzorne oblasti za to, da skrbnici kao i upravitelji javnih dobara pristanu mučke na konverziju.

Kod te operacije križaju se probitci raznili čimbenika. Država bi rada sniziti kamata čim više, dokako bez drugačije štete, da jih čim manje plaća, da nove im ustredjene na nuždne stvari upotrebi. Vjerovnici, posjednici obveznice, oni bi čim više postotka tim bolje. Snizenjem kamata bi izgubili na svojem dosadanjem pribodu od obveznice. A medju vjerovnicu je takovih, koje valja uzeti u obzir, koje se nesnije preveć osetiti na korist države. Takovi su naročito: pokrajine, občine, razna dobrovorna društva, pa i pojedinci, imajući razmjerne manje svote u obveznicama, a koji su težkom mukom zasluzili novac, koji su uložili u obveznice, i koji od kamata iz njih živu. Veliki novčari pak i banke, nadaju se, da bi kod toga mogli imati liepoga zasluka, povećati svoje milijune.

Jedna novina, „Sonn- und Montags-Zeitung“, od 2. febraja t. g. donicela je na prvom mjestu članak o toj osnovi, i upozorila svu javnost, osobito zastupnicu na tu, da skupina milijunaša Rothschilda, i za nju židovsko-liberalni list „Neue Freie Presse“ špekulira na to, kako bi prigodom konverzije u mutnom lovlju pastrevaljene. Ta novina čini predlog, po kojem bi država imala liepu korist, a vjerovnici nebi bili preveć oseteni. Ona misli, da bi se kamati snizili na 3% (tri i pol) po sto, dokle za 0% manje nego li do sad. Tim pakto da bi bili vjerovnici preveć oseteni. Za to predlaže na dalje, da bi se vjerovnikom svakih 100 kruna glavnice povećalo na 105, tako da bi na poviseno glavnico potezali kamate po 3% po sto. Država da bi na taj način sa rečenom svatom konverzije imala koristi blizu 18 milijuna kruna na godinu. A kad bi se sav državni skupni dug tako kon-

vertirao, dug od 5 milijarda, onda bi se uštedilo na kamati 26 milijuna, kruna godišnjih.

O tom su već prošloga i predprošloga tjedna razpravljale razne parlamentarne stranke u svojih klubskih sjednicama. Razni je mnenja i između stranaka i u strankama samih.

Jedni su za konverziju na 3% po sto. Ako se već sazna, neki se snizi čim više je moguće, da se nečini posla za razmjerno malen dobitak. To samo na sebi bilo bi najviše u prilog državi, a najštetnije za vjerovnike. Al je tu onda pogibelj za državu na drugi način. Vjerovnici mogli bi u tom slučaju odkazati državi svoju vrijesiju, i zahtijevati povratak svoje vrijesije u novcu. Nebi već htjeli imati državnih obveznica, nego novac. Onda bi država bila prisiljena uzeti na posudu novaca — za izplatiti obveznice — a veliki novčari dali bi ga dakako, al uz svoju dobit; tako da bi se državni dug znatno povećao, a tim i godišnji kamati. Svu skoro korist od konverzije imali bi veliki novčari, banke: država skoro nikakve; vjerovnici imali bi svoj novac, a mnogi nebi znali kako ga koristonošno utožiti.

Drugi su za konverziju na 4%. To je doista malo, moglo bi imati stalno i malene koristi za državu, i ostetilo bi malo vjerovnike. Vjerovnici nebi marnili zahtijevati novac mjesto obveznica, već bi pridržali obveznice sa malo sniženjem dobitkom na njem. Država nebi trebala posudjivati novac, a imala bi sniženjem kamata od 4:2% na 4% po sto koristi po prilici 7 milijuna kruna godišnjih; samo na rečenu svetu za konverziju. To bi se imalo i a moglo obaviti bez posredovanja banka i velikih novčara. Njeki su u tom slučaju i proti tomu, da bi se onim, koji bi ipak htjeli novac, mjesto obveznica dalo novac. Al to bi bilo nasilje na vjerovnici, i toga nebi imalo dopustiti. Ti, koji su za konverziju na 4%, vele da bi se moglo postići šest, osam, deset godina, poduzeti novu konverziju, na 3% ili čak i na 2%. Dakako da bi se to moglo učiniti jedino onda, kad bi težaj ili kura obveznica bio povoljan kako je u poslednjih godinah, a to bi bilo kad nebi bili nepovoljni politički okolnosti za monarhiju, jer u takovih okolnostih pada vrijednost obveznice.

Treći, a na čelu njim dr. Ploj, su za to, da se konvertira na 4%, ali da se već sada ustanovi da će kamati sami sobom, automatski padati i pasti posle 6 godina na 3%. To bi bio njeki srednji put, pri kojem nit bi vjerovnici mnogo izgubili,

ni bi država došla u pogibelj da mora svoj dug povećati, nit bi od konverzije imale koristi banke ni veliki novčari. I to padanje, samo sobom, moglo bi se dogoditi jedino onda, kad bi bili redoviti politički odnosi. Zagovornici tog predloga navadajuči zanj i taj razlog, da nebi trebalo poslije šest ili koliko više godina nove konverzije, koja svaka je dakako spojena s troškovima, bilo za više bilo za manje smanjenje kamata.

Pri svemu je i to dobro za državu, da neće biti vezana na skupinu Rothschilda, za obuhvati posao konverzije, jer se je stvorila i jedna druga skupina novčara, koja će se sa onom prviom natjecati.

I u samoj vladinoj zakonskoj osnovi spominju se neke razmire, koje obstoje između „Austrije“ i „Ugarske“ obzirom na skupni državni dug, a koje još nisu rješene. Izvor tim razmirema ima se tražiti u sledećem: Kad se je prije 35 godina sklopila nagoda između „Austrije“ i „Ugarske“, „Ugri“ nisu htjeli priznati skupnoga državnoga duga, koliko ga je imala do tada jedinstvena država t. j. cjele monarhije, dočim priznaju skupni državni dug, cjele monarhije, koliko se ga je učinilo od tada, od godine 1867. na račun cjele monarhije. Nisu doista priznali skupnoga duga uči-

njenoga do godine 1867., al u se obvezali plaćati godišnje stanovitu svetu, toliko koliko bi odpalo na njem kamata, kad bi preuzeći bili dug u razmjeru 30 prema 70 po sto od cjelega skupnoga duga, i davali onu svetu „Austriji“, da njom plaća kamate na državne obveznice skupnoga duga, koliko bi ga bilo odpalo na „Ugarsku“ godine 1867. Pošto je skupni dug od godine 1867. do 1893. bio ukraćen sa 5%, „Ugri“ su prema tom kamatu plaćali godišnju svetu, i u rečenom razdoblju i posle 1893. kad je kamat bio snizen na 4:2 po sto. „Ugarska“ sada zahtijeva od „Austrije“ razliku, što je nastala uslijed sniženja kamata od godine 1893. napred. Austrijski finansijalni ministar se tomu protivi. U tom eto obstoji razmirec između jedne i druge polovice monarhije. I jer ta razmirec nije još rješena, radi toga se šuda nemisli na konverziju svih 5 milijarda duga, nego samo najviše 3,620,000.000 kruna.

Cesi su činili potrežkoča također razpravi ovoga predmeta. Ministar finančija grozio se je, da će povuci natrag odnosnu vladinu osnovu, pak će tako imati državu štetu od najmanje 7 milijuna kruna godišnjih. Već koncepta prošloga tjedna su Cesi odlučili, da će privoliti na razpravu.

U sjednici zastupničke kuće dne 10. t. m. razpravile se je prvo čitanje dotične zakonske osnove. Govorili su zastupnici Fiedler, Kaftan, zagovarajući da se celi državni dug od 5 milijarda konvertira; Blankini, da se konvertira na najviše 4%, jer je konverzija bila osteceni razni koji su si težkom mukom pristedili koju tisuću i uložili jih u obveznice; Ploj zagovarajući njegov prije spomenuti predlog; Prade i Axmann zagovarajući 4%; Menger zagovarajući svoj poseban predlog, da se u § 1. odnosne zakonske osnove briše svotu koja se imala konvertirati, i reče jednostavno da se konvertitira obveznice austrijskoga duga sklopljenoga zakonom 30. junija 1858. iz 4:2% na 4 u krunskoj vrijednosti.

Dne 11. t. m. imao je proračunski odbor sjednicu u kojoj je o stvari razpravljao. Dne 12. t. m. provelo se je putem prešnosti drugo čitanje zakonske osnove, pak i treće.

S 1. vladine osnove bio je velikom većnom glasova prihvaćen sa rečenom promjenom, predloženom po zastupniku Mengeru. Ostali paragrafi bili su primljeni nepragomenjeni.

Dakle prihvatilo se je konverziju za sve obveznice duga 1858. na 4%, i ovlastilo ministra finančija da to proveđe.

Gledate promjene poslovnog reda.

Dne 10. t. m. bio je izabran odbor sastojići od 48 članova, koji ima zadacu da prouči predloge glede promjene poslovnog reda. Isti se je kašnje konstituirao, i izabrao pododbor od 16 članova. Zabacio je predlog Svenjemaca, da bude njemački jezik kao jedini razpravni program, već unapred. Sad će odbor i pododbor stalno za dulje spavati. Malo tko očekuje što od njega.

Vojna osnova.

Vojni odbor prihvatio je novu vojnu osnovu sa 18 proti 14 glasova. Članovi hrvatsko-slovenske sveze u tom klubu glasovali su proti. Državne vlasti zatiru i preuziru hrvatski i slovenski narod. Oni vlasti, koja tako radi, nemogu izkazati pozvanih u tim, da bi glasovali za nove teatre, i to krune. Talijani, koji se uvijek toliko prate sa opozicijom, jer da tamo vlade zatire, odaljili su se od glasanja. To su junaci i nješto drugo kašnje.

Tiskovni zakon.

Jučer se je uzele u razpravu prvo čitanje zakonske osnove o promjeni tiskovnoga zakona. O tom u drugoj zgodbi.

Sjećajte se
Družbe sv. Cirila i Metoda
za Istru.

Franina i Jurina.

Fr. Loj, laj, laj, laj, laj, laj, laj, laj, looooo, aviva luza dacional, po majku breka.

Jur. Bog me očuvaj i sveti križ, tebe Frane je vrag smutija!

Fr. Koza, koza? te predikario! mi samu talija in iro.

Jur. Da, tuje treba poči va Pazin dru. Šebeštu, da valje dodje, tu ni drugo!

Fr. Po majku breka, mi ne sam se bavio, ja sum stan va ples na luta dacional Tinjan, i to je došla.

Jur. Tebe Frane su tinjanski brečići dobro tirkum napuhali, pak sada ne razumješ ni sam sebe.

Fr. Mis talijan e bun kum.

Jur. Pucaj kuda i kamo očes, ma troja kolica su fuć.

Jur. Kadi si bil toliko vrimena Frane, da te nisan vidia?

Fr. Vero moj Jure, san bija u Marčani.

Jur. Ca si videl noviga tamio?

Fr. Doša san gledat koliko je ur, a areloj se bija ferma.

Jur. A da bi to reć?

Fr. A Bože moj, ča ne znaš, da je oni Furlan bez zubi poša u Vodnjan, da čuje kako tuče areloj u Vodnjanu, pak da će i on kupili onakovo zvono, kako je va Vodnjane.

Jur. A me par, da nije tako, nego ovako: Ljudi su deškurili, da je on poša u Vodnjan se vadit fazo jisti i kiblu nositi.

Fr. A me moj Jure, ma mu je bija sladak: Ha, ha, ha!

Pogled po Primorju.

Puljsko-rovinjski kotur:

Vjenčanje. Danas se je vjenčao g. Ante Trančić, trgovac u Puli, sa gospodicom Marijom Udovičić, također iz Pule. Bilo specijalno!

Nadine Starjansky koncertirati će dne 28. t. m. u dvorani restauracije „Stadt Pilzen“ (ex Arco Romano) u Puli. Eto prilike da se ju čuje!

Iz Pomea primili smo od delegata Matesine pismo, kojim bi on htio izpravljati nješto o školi pomerskoj. Pismo odaje nevinu ruku malog Hrvatića, komu je prije otac napisao riječi, te kako je pisano lijevim hrvatinom, najbolje dokazuju zlobnu bedastoču onih, koji brane talijansku paralelku u Pomeru. A što ga ulazi Matesina u stvar? Zar je on školski nadzornik ili imade drugu koju oblast nad školom? Svakako je interesantno to pitanje pomerske škole s tobožnjom talijanskim paralelkom! Kakva vratja talijanska škola je to, gdje učitelji Hrvat, koji ne zna talijanski, govoriti hrvatski s djecom, koja drugaćije ga nebi razumila? Komedija i nista drugo: Talijani hoće, da drže Pomerce, ili bolje pomerske kapturione na uzdi, a u neprestanom trzaju,

Nastavak u prilogu.

da ih mogu izrabiti u svakoj prigodi. A za školu pomersku Rizzi i družine mare kao lanjski snijeg, jer je poznato, da gospodajuća klika nebi već mogla tjerati svog zuluma, kad bi narod stogod naučio.

— Otvorite oči, slipeci!

Grede neće da vidi itd. Ova poslovnica podima inače i uporablja se drugače, nego li ju mi upotrebujemo, ovđe, ali držimo ipak, da je na mjestu onako, kako ju mi ovde upotrebljujemo. Mjestni i izvanski talijanski listovi tuže se na preveliku gorljivost jednog činovnika ovdašnjeg redarstva. Tomu se činovnik predbacuje, da je ovih dana dao pozvati k sebi jednu gospodiju i njezinu kćerku. Gospodina — iz odlične obitelji — da je na plesu družtva „Pretas Julia“ nosila bijelo-crveno-zelenu vrpac (boje talijanske zastave). To da bi jaša posve nedužno, da se nije nitko na plesu radi toga sablaznio i da se je to dogodilo u privatnom ili zatvorenom družtvu.

Taj činovnik da je preslušao tu nedužnu gospodiju, radi koje se nije nitko sablaznio na plesu i ustupio ju s majkom kući. Ali taj redarstveni činovnik neima da duši samo tu nevinu kćerku odlične obitelji, već se je on grdo ogriesio i na plesu „Lega Nazionale“ tim, što je jednoj „maskerini“ skinuo talijansku trobojnici. Radi toga višu rečenjima proli spomenuto činovniku da bi bilo već jednom doba svršiti s tom gorljivosti, koja nije na mjestu.

Sa zadovoljstvom bilježimo, da smo se ipak jednom našli složni sa našimi talijanskimi drugovima. I mi bo vičemo, da bi bilo već jednom doba svršiti s tom gorljivosti, i da ga ne treba i da bi se ju upotrebilo tamo, gdje bi bila umjestna, potrebita i koristna — jer inače moramo zaključiti, da se grade pred nosom neće da vidi, dokim se bježi za tronom.

Pazinski kotar:

Zidovska zloba. Glasilo tršćanskih židova, govoreć onomadne o rumunjskom koli, koju bi se imalo ustrojiti u Sušnjevcima (po njegovu: Frascatti!) jadukuje, to su stanovnici onoga mjesta — ne samo crista latinska krv — sani se zatajili tim, to su se izjavili za hrvatsku pučku školu. Ali drzivo židovce želi ipak tu svoju „nesrelju braću“ dar dijelomice opravdati rad tolika zločina, počinjena na „zajedničkom“ im rodu, te buca dio krivnje na mreže među slavsko popovo, koji su pod vjerskim okriljem kazali onim seljakom (čujte, ljudi božji, jer to židov kaže — a on nelaže!?): „da car, baš car želi, da on hoće, da bude u Sušnjevcima slavška škola; car im je nadalje sporacio da neće plaćati školske takse, niti će ista doprijeti za školsku zgradu ako pristanu na slavsku školu. Nebudu li htjeli slavsku školu — sporudio im car — neće imati nikada škole. Budu li tako zahtjevali rumunjsku školu — sporudio im je car — morati će promjeniti vjeru, postati će ebrej (židovi) jer da su svi Rumunji židovi“. Tako su eto oni prokleti slavski popovi nasamarili one nesretnе seljake u Sušnjevcima, te ih pomoći cara predobili za slavsku školu. Koji nevjeruju pakonama, neka piši tršćanskog čiftuta, koji nalaže nikada — ako nezine!

Koparski kotar:

Iz Sovinjaka nam pišu: Dne 1. februara obdržavali smo VI. godišnju skupštinu Podružnice družbe sv. Cirila i Metoda u Sovinjaku. Skupština je izpala iznad svakog očekivanja, te da je bila posjećena kao jošte nijedna do sebe. Dosli su rodoljubi i prijatelji čak izdalekog Sluma, Draguća, Huma, Hradinja, sv. Ivana, Buzeta i Vrka. Mi nenožemo, ino, već da im ovim putem zahvalimo uskliknuv: „Hvala vam braćo i plaćidruzi!“

U lipu urešenoj sobi, na čem ide o sobi, hvala rodoljubu Pračanu, otvorio je skupštinu naš stari Ivo Žigante, osloviv

prisutne i zanosnim govorom. Iza toga sledio je izvještaj tajnika i blagajnika, dok se nije konačno prešlo na izbor novog odbora, u koji bijahu izabrani:

Predsjednikom: I. Žigante pok: Angelja — Sovinjak. Zamjenikom: Dinko Sirotić od Petra — Polje. Tajačkom: Mihal Majer iz Majri — Pračana. Zamjenikom: Josip Vivoda iz Pračane. Blagajnikom: Ante Žigante-Ivanov — Sovinjak. Zamjenikom: Antun Černeku iz Sovinjaka, kao izaslanike na glavnu godišnju skupštinu družbe sv. Cirila i Metoda na Voloskom izabralo se: gosp. Josipa A. Kraljic u Sovinjaku, te Janka Gregorec iz Buzeta. Podružnica brojila je u prošloj godini 88 članova, med kojima imade, mimo gredice budi rečeno, i po koje neplodno zrno. Ove godine poskočio je broj članova na 101, pa se nadamo i duboko smo uvjereni, da će naša „Podružnica“ sve bolje i ljepe biti i cvasti. Nek Bog dade!

Iza skupštine dalo se staro i mlado u ples, pa se vrtilo sve tamo dok su već trudni satovi sa trbušastog zvonika najavili skorci dani. Sakupilo se to većeri za našu Podružnicu u sama četiri navrata 20 K i 32 h, a darovaše ovako: „Rodoljub“ za jedno izvješće „Ravnateljstva Družbe sv. Cirila i Metoda 6 K, naš „Zan“ iz Buzeta za ples na samu su kuću gospodaricom 7 K, „Sokol“ iz Draguća za ples iste vrsti 4 K i 10 h. Na predlog Petra Marijan blagajnika „Podružnice“ u sv. Ivanu, sakupilo se za večeru svircem, a u želudac naše Družbi 3 K i 22 h. Tu svetu odposlalo se je Družbi sv. Cirila i Metoda sa „dobrom rukom“ u iznosu od 7 K i 50 h, sa članarinom za god. 1902. u iznosu od 24 K i 40 h, te sa svoticom sakupljenom kod „irsett“ u rodoljubnoj kući gosp. Ivana Žigante i Silvestra Vitolovića u iznosu od 2 K i 4 h ukupno: 54 K 26 h, odbiv troškove: 1 K 90 h, odposlalo se čistoga: 52 K 36 h.

Darove novo-upisanih članova ubrajati će se za god. 1903. i odnositi tek iza buduće glavne skupštine.

U subotu, dne 7. februara vjenčao se Josip Žigante, sin našeg rodoljuba Ivana, sa kćerkom „Silvestrićevom“ Katicom Vitolović. Za stolom sakupilo se za predlog Ante Žigante 8 K i 22 h, koju svetu odposlamo „Družkom pripomoćnom družbi“ u Pazinu. — Mladencem kličem gromki „bilo vam sretno!“

Voloski kotar:

Opet koncertna zabava. Hrvatska Čitaonica „Danica“ u Lovranu priređuje u subotu dne 21. t. m. zabavu u Hotel „Villa Iris“ u Lovranu. Program zabave sastoji u pjevanju, tamburjanju, predstavom tombole i plesu. — Za mnogobrojni posjet preporučuje se Odbor.

Hrv. pjevačko-tamburaško društvo „Sloga“ u Zametu pozivlje na zabavu sa predstavom i plesom koju priređuje u Zametu na putni utorak. Početak točno u 7 i pol sati na večer. Uzlaznica: za članove 80 h, sa obitelju 1 K 60 h. Za nečlanove 1 K, sa obitelju 2 K. Darovi se primaju za zahvalnošću.

Istarska Villa u Kastvu imajući pod nosom dve narodne tiskare, dala je tiskati u Zagrebu sledeći poziv: Pust je dole, nai! „Tucimo po železe, dokle je gorko“. Ako želite još jednega za „repuzihopat“, skočite na pust večer do Kastva na „Narodni dom“, kade će bit Maskarani tanac i još drugih slvari, ke te Vas lepo pozabaviti. O pol noći pak će bit predstava Pust na Čiverah, sala od plaća i smeđa. Uzlaznica te plaćat: Gospo i gospodinje po 20 soldi; ka ždrogine ča zgora „Bog ju poživi!“ — Gospoda i gospodičići, pak po 30 soldi; ki badne ča po vrhu, temu lepa hvala! Deča pak moru lepo doma spati, ako ne misle na kute mirovat. Kastav, na mesopu leta 1903. Pazite, veli Na tanac neće se pustit ni jednega, ki ne bude imel sobum ovega poziva.

U lipu urešenoj sobi, na čem ide o sobi, hvala rodoljubu Pračanu, otvorio je skupštinu naš stari Ivo Žigante, osloviv

Trst.

Posjet na groblju. U nedjelju dne 15. o. m. posli su većinom radnici kao uspomena prošlogodišnje žrtve strajka u velikom množstvu na groblje sv. Anu kraj Trsta. Kod obphoda, koji je krenuo iz grada preko sv. Jakova na groblje sudjelovalo je oko 10.000 osoba. Za red brinuli su se sami radnici, redarstvo se nije ništa počalo.

Na groblju prošlo je to množstvo naroda pred očišćenim spomenikom, što ga je grad Trst podigao nesretnim žrtvama onih dogodjaja mjesec febra 1902. Nad grobom govorio je talijanski socijalist Pittoni slovenski socijalist Kopač.

Evo imena padlih 14. i 15. febra 1902. Bone, Klančić, Glivar, Gioselli, Gregović, Ivančić, Lavrenčić, Magris, Mayer-Gregor, Mrak, Placer i Vidjak. Kako je razvidno iz ovih imena većinom je to naša krv. Njihova imena je tršćanski magistrat na spomeniku izpaočio po talij. obitaju:

Pozor pred agenti. Tršćanski listovi opominju svoje čitatelje, neka se čuvaju svakajkih agenata, koji obilaze okolo neukor ili neupućenog občinstva te mu nudaju jakokavke inozemske srećke na predaju. Čuvati se valju osobito onih agenata, koji nudaju srećke raznih amsterdamskih banka, jer su te srećke prosta slijevarija. Takvi agenti prevarili su množstvo lakinjernih osoba svojimi srećkama, koje nevredne više nego li komadić papira, dočim su oni od neukih ljudi za nje utjerali srebrne krune. Ti bezsramni varalice nudaju tobožnje srećke, utjeraju pri ili više obroka te se obvezu u ime tobčuju banke, da će kupcu banki poslati originalnu srećku čim izplatite zadnji obrok. Agenti pukupovao i pobere pete i nedagu so više na svičeto.

Nekojim od tih varalica došlo je redarstvo u trag te ih je spravilo pod klijene, ali još ih inade, koji tjeraju stobodno svoj nečisti posao, a na te upozorujemo naše občinstvo.

Razne primorske vesti.

Novačenje u Istri. Ove godine obaviti će se obično novačenje sledećih dana: U Pazinu dne 9., 10. i 11. marta; u Motovun dne 13., 14. i 16. marta; u Poreču dne 6. i 7. marta; u Lošinju dne 11. i 12. marta; u Bujah dne 2., 3. i 4. marta; u Cresu dne 16. marta; u Krku dne 18. i 20. marta; u Podgradu dne 21. i 23. marta; u Puli dne 23., 24., 27. i 28. marta; u Buzetu dne 17., 18. i 20. marta; u Rovinju dne 30. marta; u Labinu dne 2., 3. i 4. aprila; u Veloskom dne 6., 7. i 8. aprila; u Kopru dne 22., 23., 24., 25. i 27. aprila; u Piranu dne 29. i 30. aprila.

Razni prinosi.

Podružnici družbe sv. Cirila i Metoda u Puli, darovaše preko njezinoga blagajnika:

Don Angelo Buzolić, župeupravitelj valturski, sakupio na piro Marije Lorenzin Grgine s Josipom Lugar Ivanovim dne 11. t. m. u Medulinu K 21-46. Čest sabiljetu i darovateljima!

Književne vesti.

Dr. Marijan Derenčić: „Evolucija političkih ideja“. (Preštampana iz smotre „Hrvatska Misao“ g. 1902.) Cijena je 60 lipa, pošto 65 lipa. Dobiva se u svima knjižarama i kod gosp. Mile Maravića, tiskara i litografa u Zagrebu.

Poziv na predplate. Koncem tekućeg mjeseca veljace, ili najkasnije prvih dana budućeg mjeseca ožujka, početi će izlaziti u Trstu tjednik „Tršćanski Lloyd“, i to svake subote.

„Tršćanski Lloyd“ bavit će se izključivo sa narodnom ekonomijom. Donosit će članke i vesti o trgovini, industriji, trgovackoj mornarici, brodogradnji, osiguranju, novčarstvu, prometu, burzi, ribar-

stvu i — po mogućnosti — o sveobojoj ratnoj mornarskoj struci.

Ima već nekoliko godina, što se širom svijeta i u svim pravčim narodnim gospodarstvima počila neko grožnjavači i neuromorsko traganje i intenzivnije nagajanje. Razvitak trgovine i obrta sve se više poštuje. Novi duh trgovacki osvježuje narode i društvene odnose. Sve se žure. A ko je brž, taj je bolji i sretniji. Za to i mi moramo, da se maknemo. I u naših trgovackih i obrtnih radovih i težnjah mora da plane živja sila, jača radnja. Koracimo i mi uz poređenja sa velikim trgovackim svjetom. Uzradimo i mi, ko što radi jači i veći od nas narodi. Moderna i napredna znanost u trgovini i obrtu ne pita, kako se zove. Ona hoće da zna, što znači i što može. U trgovini i obrtu jači je i napredniji onaj koji mudro, dosljedno i neuromorsko radi. A radiš u Bog pomaže. Jer njegova je i sadašnjost i budućnost. Za prošlost u trgovini ništa se neda.

Što je bilo, bilo je. Treba gledati i nastojati oko onog, što jest i što će biti.

Svi veliki i napredni narodi imaju već poodvadna svoja savršena stručna glasilja za narodno gospodarstvo. U Hrvata, Slovenaca, Srba i Bugara još se krzma. Za to elo hoćemo, da izpunimo to praznino, da u ovom eminentno trgovackom gradu Trstu, u ovom na obalah Jadranovog mora postoećem velikom emporiju trgovine i morske plovitbe, gdje se trgovacki svjet žuri i trsi, gdje je sve rad i novac, gdje se znače, što vredi engleski „time is money“, izdajemo i tiskamo dobar i modernom trgovackom duhu našeg vremena odgovarajući tjednik „Tršćanski Lloyd“.

Bit će naša briga da s vremenom donesemo i članke o trgovackom, industrijalnom i pomorskom pravu. Tiem ćemo doprinjeti po koje zrnete k sirci moderne legijacije i jurisprudecije.

Preporučamo svim trgovackim i obrtničkim komorama, svim trgovackim učilištima, srednjim učilištima, svim bankama, štedionicama, novčanim zadružama, industrijalnim zavodima, gradskim zastupstvima i čitaonicama, knjižnicama, svratištima, kanalima, i u obve, svim trgovcima, obticima, velikim industrijalcima, pomorskim kapetanim i mašinistima, pomorskom osoblju i momčadi trgovacke i ratne mornarice, učenicima svih gimnazija, realaka i trgovackih škola i zavoda, kao i sveučilištima slušateljima, jednom reći, svakoj prosvjetljenoj osobi, da se oko našeg tjednika zaинтересuju i na nj što prije predplate. Svaki će čovjek bez razlike stališta na njem zdrave pouke i osobne koristi.

Za Austro-Ugarsku iznosit će godišnja predplata K 12 — a polugodišnja K 7 —.

Za sve evropske države, za Ameriku, Afriku, Australiju i Aziju primaju se samo godišnje predplate u iznosu od 20 franaka u zlatu.

Predplate i sve druge novčane posilje, kao i listovi i dopisi neka se šalju g. Fr. Kučinu u Last, Via del Teatro, 1., „Tergesteum“, Scala IV, I. kat (burzovna palača).

Politički pregled.

U Puli, dne 18. febra 1903.

Austro-Ugarska.

O češko-njemačkih konferencijah neima više ni sluka ni duha. Ministar-predsjednik neima više volje ili nade ni kakav uspjeh, pak je za sada napustio svaki pokus o izmirenu Čehu i Niemaca. Česi uvidješe, da ih vlada želi zavesti na tanki led, gdje bi postali plienom njemačke nezasinosti. Radi toga okrenuće vladi ledju na vreme, postavljiv njoj takve zahtjeve, koji bijaju u očitoj oprići sa njemačkim zahtjevima. Uslijed tog događa Niemci nos izjavili ministru Koerberu, da se oni nemogu pogoditi.

Najnovije Rendićeve djelo. Projavljeni hrvatski kipar Ivan Rendić napisao je poprsje svoga prijatelja Evgenija Kumičića u naravnoj veličini, golih nogu i srušenim nosom, naime u obliku herme, kako su već u staro doba grčki i rimski kipari pravili. Neki krivo misle, da je „moderna“ raste i opriješta. Klasična je, ali ju je nadicu izvorno zauzlo: izveo je cijelu radnju u karakteru svog vlastitoga stila, da su joj se sjajno odlikuje. — Kumičićev poprsje, model u gibusu, izloženo je u jednom od izložbi knjižare g. Stj. Kuglića u Zagrebu. Svakći čovjek, koji shvaća kiparstvo umjetnost, divi se tom Rendićevu remek-djelu, savršenom spoju klasičizma i stoga realizma te nenadkritljivoj geniji poj teknici u svakoj potankosti. U svakom potezu vidi snažnu ruku velikoga majstora, uboke nadahnuće pravoga umjetnika, koji je prikazao svu dušu svojega prijatelja u crazu lica. Rendićev genij stvorio je mnoštvo remek-djela, među kojima i mnogo poprsja, u medju ovima Kumičićeva stalno bit će jedno od najsvršenijih, kložit će se u Pragu, na izložbi u mjesecu travnju o. g.

Koliko osoba radi kod izdjeljivanja žigica? Statistikom je dokazano, da je zabavljeno sa izdjeljivanjem žigica, što ih potiče vidi snažna ruka velikoga majstora, uboke nadahnuće pravoga umjetnika, koji je prikazao svu dušu svojega prijatelja u crazu lica. Rendićev genij stvorio je mnoštvo remek-djela, među kojima i mnogo poprsja, u medju ovima Kumičićeva stalno bit će jedno od najsvršenijih, kložit će se u Pragu, na izložbi u mjesecu travnju o. g.

Milijuni pretvoroni u dim! Nedavno izdalo je austrijsko ministarstvo izvještaj o porabi duhana. Iz toga izvještaja doznamo, da je država dobila u prvoj polovici godine 1902. u svemu na duhanu 97.826.524 krune, više za 490.395 u istom razdoblju g. 1901. U inozemstvu prodano je u to doba 1.162.942 krune, više za 184.486 krutina nego prošle godine u to doba. Najviše duhana popušti se Českoj, i to u iznosu od 26.764.632 K. Najmanje se puši u Solnogradskoj i Dalmaciji, iz oblika pokrajina dobila je država za duhan samo 1.681.243 krune. Cigara je prodano 594.060.471 komada, za 19.084.818 komada manje nego prijašnje godine, na zato se prodalo smotičala više za 82.751.028 ili 5:7 postotaka nego pod. 1901.

Kako ćeš sačuvati led? Mali komad leda može se sačuvati ako se postavi u pilovine ili ako se dobro zamota u suhe rukice, koje se zamjeni kad postane mokri. U prvom slučaju mora se led postaviti tako, da voda, koja iz njega dolazi, može oticati. Komad leda, deboje kao glava, može se u pilotini sačuvati 12 sati i u vrućoj sobi.

Disanje kroz nos. Mnogi imaju navadu disati ljeti i zimi kroz otvorene usta, što nije zdravo. Ljeti je vruc zrak napušten prasinoj i nevidljivim i pogibeljnim glijicicama; zimi dolazi kroz usta hladan zrak u grlo i u pluća, odakle nastaju često prehlade. Radi toga treba ljeti i zimi disati kroz nos. Usta su stvorenata za to, da primiju hranu i da služe za govor, a nos je zadatak, da grije i čisti zrak, što ga udišemo.

Koliko se potroši duhana u jednoj godini? Po najnovijoj statistici

pošto se oženjeno, da se jednoj godini duhano u jednoj godini duhano 3400 grama, Nizozemac, Amerikanac u sjedinjenim državama 2110 gr., Belgijanac 1552, Niemac 1485, Australac 1400, Austro-Ugrin 1350, Norvežanac 1335, Danac 1125, Šved 940, Francez 933, Rus 910, Portugizec 850, Englez 680, Talijan 635, Svajcar 610, Španjolac 550 grama.

Koliko se vadili zlata u jednoj godini? Sada se izvadi godimice 95.000 kilograma zlata i 520.000 kilograma srebra.

Izvoz miramora iz Italije. Iz Italije

izveze se godimice svake vrsti miramora

za 105.000.000 kilograma u vrijednosti od 10.800.000 kruna.

Odkuda mucanje i kako da se nečeš. Kad se je sastao treći sve-američanski kongres u Havani, držao je onđe filadelfijski ličnik dr. Makuen predavanje: o uzrocima mucanja. On je izporedio mucanje sa astmom, koja također nije još raztumačena. Dr. Makuen drži, da je govor stečena sposobnost, pa da je prirodno, da ljudi mucaju. Mucanje je dakle neizgrađena sposobnost organa za govor. Mu-

canje se može sprječiti i izlječiti mirnim manje nego 254 kilograma. Premda je tako težak, ipak je dosta okretan te se tuži malokad na umornost. On si je naudio u Štajerskoj konji, koji je također neobično velik i težak i koji će imati da nosi svoga sladkoga gospodara! — Moramo zabilježiti, da u Zagrebu slabu poznavaju geografski položaj Istre, kada n. pr. list „Hrvatski Narod“, koga uređuje jedan pravnik, svojim čitateljima javlja, da se nalazi selo Ricmanje u Kranjskoj u blizini Trstalj. Malo više poznavanja geografije osobito novinarom nebi škodilo!

Koliko osoba radi kod izdjeljivanja žigica? Statistikom je dokazano, da je zabavljeno sa izdjeljivanjem žigica, što ih treba na čitavoj zemlji, 60.000. osoba.

Milijuni pretvoroni u dim! Nedavno u Kaliforniji. U visini od dva

metra nad zemljom mjeri u objemu (na okolo) 47 metara, a u promjeru (po sredini debla) 15. metara.

Deset zapovjedi za odgojitelje. 1. Pokaži djeci svojoj, da misliš na Boga. 2. Ne baviti diete pred strancima, u obice go nemoj odvise hvatiti ni poradi njegovih izvanjih vrlina. 3. I dok ga koris daju osjetiti tvoju ljubav. 4. Ne govori pred djetetom o njegovim dobrim svojstvima. 5. Ako je kod tebe posjet, ne razgovoraj samo o svom djetu. 6. Ne kori i ne kazni pred tudišnjim ljudima. 7. Priući ga na to da se samo udalji ako se odrasti zabavljaju. 8. Ne ogovoraj nikoga pred djecom. 9. Čuvaj se, da mu kakovom ne-promišljenom primjetbom ne razoriš dječju bezazlenost. Klesi se prostih i euforih rici. 10. Pazi da ne pribiva kućnim razmircicama. Već radi djetača bđi nad kućnim mirom i pamti, same iz dobra braka potječu i dobra djeca.

Dopisnica uprave.

U ime predplate pripoštase do 18. veljače t. g., i to:

Za cijelu godinu 1903.

Afric Josip, Volosko. Andrijević Ante, Baška, Antonić Ivan, Pula. — Banjavčić dr. Iv., Karlovac. Burburan Ivan, Dragozetić, Berkani Grga, Rakotole, Bersend Ivan, Pićan, Bolmarčić Miko, Cres. Bonišić Quirin, Krk. Bujac Ambroz, Smrika. Bralno društvo hrvatske straže Trst. „Bramtisvo“, društvo, Volosko. Brunimir Ante, Lindar. Bunić Jela, Cres. Buždon Grgo, Pula. — Oalić Mate, Marčana. Čaćević Josip, Mali Losinj. Cossulich Siman Kvirin, Mali Losinj. Cotej Ivo, Karojava. Crnadvad dr. Vladimiro, Sisak Črnea Antun, Buzet. Čuković Ljud, Trst. — Sliedeće Čitaonice: Baška, Belovar, Biibir-Vinodol, Duvanova, Kastav, Kosarnjik dol u Dahu, Krk, Lindar (za poštarnicu), Ližnjan, Ljubljana, Mali Losinj, Malinska, Marčana, Medulin, Omisač, Sv. Ivan Želina, Skedenj, Tinjan (za 2 broja), Vrbnik. — Degraši Marko, Višnjan. Deprato Benjamin, Trst. Dešković Ljubića, Volosko. Dobrila Egidij, Samostan, Požega. Dobrić Ivan, Skitacija. Dojković Karlo, Varaždin. Dorđić Ivka, Baška. Drnjević Franjo, Lanišće. Dukić Andrija, Brnečić. — Elmer Ante, Veprinac. Erjavac Ivan, Pula. Erjavac Jakov, Gradišće. — Ferlan Josip, Kopar. Feretić Ant., Vrbnik. Fiamini Benedicti, Šušak. Fiamini Ivan, Opatija. Flegar Josip, Šušnjevac. Flego Petar, Trst. Francetić Marko, Rijeka. Frankola Frame, Kringa. — Gašparini Ante-Gržina, Sutna (Kranjani). Glaser Franjo, Pula. Glavarstvo obične Kastav. Glorija, Tst. Grašić Josip, Beram. Grego Nikola, Omisač. Grčković Žep Jerko, Rab. Grčić Luka, Vranjčić-Solin. Grosman M., Kastav. Grčković Ivan A., Vrbnik (po bratu). Gržetić Antun. — Hafen - Admiraltat Pola. — Hamlan Franjo, Šibenik. Haradić Ambroz, Trst. Herceg S. Mati, Rijeka. Iluča Drag, Mali Losinj. Honović Ante, Pula. Hrešić Bogoslav, Ivanska. Hrvatski sustanak, Selca. Hrvatski Sokol, Komiza. Hrvatski Sloga, Biograd na moru. — Jedračić Fran, Gračić. Jelusić Ivan, Kopar. Jelusić Kazimir, Kastav. Jelusić Rajmund, Berci. Jereb, Valentin, Pornjana. Jurandi Andrija, Mali Losinj, Jurdana Filomena, Pregari, Jurković Jozue Ant., Fusnik. — Kalac Anta, Bozel. Kalac Matija, Varline (po bratu). Kastavac, Vjekoslav, Trst. Kastelid Terezija, Oprtalj. Klarić Antun, Juričići. Klemenc Jakov, Trst. Kopatić Žiga, Rijeka. Koruzza Ivan, Šibenik. — Lilić Vinko, Cres. Ivić Ivan, Pula. — Jakac Jakob, Kopar za sebe i braću Antona u Slunju. Jeličić Anastazij, Zadar. Jurčić Josip, Zamet. Jurinić Bruno, Kastav. Jurković Daniel, Rijeka. — Kalac Josip, Pula. Kraljević dr. Ivan, stož nadležnik, Zala-Mihalja (i za brata Antona).

Za 1/4 godine do 30. septembra 1903.: Križmanić Josip, Tinjan. — Peščenko, kavarna Central, Gorica.

Za pol godine do 30. junija 1903.:

Berislavić, druživo, Trogir. Božac Antun, Božac Ivan, Škalari, Pula. Bralno društvo Podgrad, Bukovec Fran, Tržišće. Busanić Ant. Singsing - Newyork. — Corazzia Josip, Tar. Čermelj Fran, Bovec. — Dalmatinčki skup, Trst. Dimitrije Jakov, Vrbnik. Dimitrije Martin, Krapanj-Labin. Dobrovčić Otac Fran, Cres. Dukić Antun, Mošćenice. Dukić Fran, Kastav. Duži Mate, Zvonča. — Činderle Mate, pck. Jak, Slun Ivan biskup, Porč. Flego Franjo, Počekaj. Flego Ivan, Lokve. Franković Fran, Kopar. Franić Marko, Colorado (Amerika). Froglić Fran, Trst. Frulić Šime, Grdose. — Galović Ivan, Berci. Gregorović Matko, Trst. Grčković Jerko, Zadar. Grčković Mate, Trst. Gržić Ivan, Cerovje. Gržinić Marko, Trst. — Hirschfeld A., Trst. Hlanuda Ivan, Podgora. — Hrdy Ferdo, Sv. Lovre. Hrvatska ekspozitvena banka, Zagreb. Hrvatsko Kolo, Šibenik. — Ilić Vinko, Cres. Ivić Ivan, Pula. — Jakac Jakob, Kopar za sebe i braću Antona u Slunju. Jeličić Anastazij, Zadar. Jurčić Josip, Zamet. Jurinić Bruno, Kastav. Jurković Daniel, Rijeka. — Kalac Josip, Pula. Kraljević dr. Ivan, stož nadležnik, Zala-Mihalja (i za brata Antona).

